

Kedves Testvérek!

A karácsony ünnepének történetében, amikor látjuk ezt a képet, hogy világra jött a kis Jézus, mellette van Mária és József, esetleg az angyalok és a pásztorok és a királyok. Felmerül bennünk ennek mi az előzménye? Rengeteg mozgás. Nagyon sokan elindulnak, Jézus elindul a Mennyei Atyától, Mária és József elindul Názáretből, a pásztorok elindulnak oda a bölcsőhöz, az angyalok elindulnak a mennyből. Mondhatnám, nagy mozgás van, hogy végül egyszer csak látsunk, egy képet a születésről és Betlehemről.

Mi mindannyian advent idejében elindultunk és mozgottunk, és megvolt ez a három és fél hét, és miért? Mire készültünk? Mit várunk? Elérkezik Karácsony ünnepe, akkor mi ne csak a gyermek Jézusig érkezzünk el, hanem érkezzünk el saját magunk legcsodásabb élményéhez. Amikor a kis Jézussal találkozunk, akkor már nem arra lesz szükség, hogy mi higgyük azt, hogy a kis Jézus megszületett, és ő a világ megváltója. Adventben ez alatt a készületi idő alatt, vagy akár most, ebben a percben és a következő tíz percben és a következő fél órában mi megtegyük ezt az utat ne csak a kis Jézusig, hanem önmagunkig azért, hogy a Jézussal való találkozás létre tudjon jönni.

Ha Karácsonykor önfeledten szeretnénk ünnepelni, arra már pontosan a hitünk alapján mondhatjuk, hogy nemcsak arra van szükség, hogy tudjuk, hogy ő megszületett. Mi is rátaláljunk, arra magunkban, aki pontosan tudja, hogy milyen nagy ünnep a Karácsony. Ti eljöttetek december 25-én ünnepelni, ez azt jelenti, hogy ismeritek ezt a csodás részleteket, de mi szükséges ahhoz, hogy a szívünkig elérjen?

„A világosság a világba jött, a sötétség nem fogadta el”. És persze szoktunk erről beszélni méltán, hogy az ember a világosságot választja, vagy esetleg a sötétség a markába kaparint bennünket, de én azt merem mondani, hogy mi itt mindannyian, hát mi már döntöttünk a világosság mellett. Hát azzal, hogy itt vagyunk, ez nyilvánvaló, hogy döntöttünk a világosság mellett. De akkor hogy lesz bennünk nagyon nagy ünnep, Karácsony?

Hogy számunkra a Karácsony átélhetően ünneppé legyen, ki tudom-e mondani azt, hogy nekem a világosság fontosabb, mint a világosság árnyéka? Azt kell eldöntenünk, hogy a világosság fontos, vagy a világosság árnyéka. Ez alatt a következőt értem. Elkezdődött a mai szentmise, és egy versszak, két versszak, három versszak, hányadik versszaknál jelent meg nálatok a világosság árnyéka? A világosság árnyéka az, hogy milyen szép volt az első három, most a negyedikre tényleg szükség van?

De ezt nevezem a világosság árnyékának, hogy ott vagyunk szenteste, és azt mondjuk „Jaj, milyen szép szenteste, de nem tudom, valaki miért nem vette föl a tiszta inget?” Ahogy ott esszük a mákos vagy diós bejglit, és akkor valakinek van egy megjegyzése, hogy „a tavalyi mákos puhább volt, egy kicsit túl sok a tészta”. Ezt nevezem én a világosság árnyékának. Nekünk itt Karácsonykor, mi a fontosabb nekünk: a világosság vagy a világosság árnyéka.

„Nagyszerű ez a karácsony, de lehetne hó és szebb lenne.” Azt mondják a nyelvészek, nem tudom, hogy igazuk van-e, de hát ilyet hallottam, hogy a „de” előtti részt a „de” utáni részt érvényteleníti. Tehát amikor azt mondjuk, milyen szép ez a Karácsony, de miért nem esik a hó, akkor valahogy a súlypont észrevétlenül ott van, hogy „Ma se volt szép, igazi Karácsonyunk, mert igazi úgy lenne, ha a hó volna. S volt rá esély.” Azt mondjuk: „Idén sincs gyönyörűségesen, szikrázóan havas Karácsony, de itt van Jézus születése napja.” Igazán tudunk-e örülni Jézus születésnapjának, aki Megváltónk, vagy a külsőségek miatt az árnyékra figyelünk?

Érdemes eldönteni, hogy a jó szándékod fontosabb-e, vagy éppen azt, hogy akármennyire jó szándékú voltál, vagy voltam éppen én, azért megmaradtunk ügyetlennek is? Teréz anyáról szól a történet, lehet, hogy ismeritek. Teréz anya átéli az Istennel való

találkozásban, hogy a legszegényebbek felé van a küldetése. Mi történik? Bejárja a hivatali utat, és elmegy a püspökhöz, és a püspök úrnak elmondja, hogy Isten azt mondta neki, hogy ő neki egy szerzetesrendet kell alapítania. A püspök végig hallgatja, és a történet szerint, amikor elmegy Teréz anya, akkor a püspök a titkárjának a következőt mondta: „Ez a Teréz rendet akar alapítani? De egy gyertyát nem tud rendesen meggyújtani.” Nekem fogalmam sincs, hogy Teréz anya ügyesen gyújtotta-e a gyertyákat vagy nem, de Karácsonykor eldönthetjük, hogy a másik vagy a magunk jó szándéka fontosabb-e, a másiknak a becsületes igyekezete fontosabb-e nekem, vagy éppen az, hogy hát gyarló ember, mint én, és hát vagy ügyesen meg tudta gyújtani, gyertyát vagy nem.

Karácsonykor eldönthetjük, hogy az Isten felé védő vágyain fontosabbak-e, vagy pedig éppen az a fáradságom, amikor az volt az élményem, hogy nem sikerült vele találkoznom. Néha úgy tűnik nekem, az istenkapcsolatba is bele lehet fáradni. Ez persze inkább a mi gyöngeségünkre vet valamiféle fényt, de azért a tény az tény. Azt mondta nekem egyszer egy idős asszony, kedvesen bejött a sekrestyébe, mondja nekem: „Atya, nem akarom mondani én a nagy bajomat, mert Atya úgyis tudja. Többször meghallgattam elmondta. De mondhatna valamit az én nagy bajomra!” És rám nézett, és egy kicsit fölemelte a hangját, azt mondta: „Atya, azt ne mondja, hogy imádkozzak többet! Mert én ezt már megcsináltam, mondjon valami mást!” Szóval tényleg van az úgy, megvan a vágy, valamit tenni még, de meg van a fáradság is. És akkor eldönthetjük Karácsonykor, melyik a fontosabb, az Isten iránti vágyam, vagy éppen valamiféle fáradságom.

Mi fontosabb nekem, az ég felé tekintés, amit ott megláthatok, vagy pedig valamiféle kihagyhatatlan helyzet ebben a világban. Ezt nekem kell eldönteni. Aztán, hogy a szent fontosabb-e, vagy pedig bármiféle evilági előrejutás, valamiféle előmenetel, vagy hírnév, önmagam sajátos megvalósítása, vagy esetleg tényleg nekem a szent fontosabb? Fontosabb-e nekem az Istenre utaló jel, vagy pedig az azzal kapcsolatos bizonytalanságom? Hát lehetetlen, hogy lobogó bizonyossággal éljek át egy életet. Ezért aztán Karácsonykor eldönthettem, hogy sokszor azok az apró jelek ott az égen, az apró jelek a Földön fontosabbak-e nekem, mint a saját bizonytalanságaim, vagy ezzel kapcsolatos gondolataim? Úgy is mondhatnám, hogy Jézus fontosabb-e, vagy a saját kényelmem? Karácsonykor eldönthettem, és ti már ezt a döntést meghoztátok, hogy nektek Jézus fontosabb volt, mint ennek a napnak a kényelme.

Végezetül: életem nagy részében iskolában gyerekeket tanítottam és mindig házi feladatot adtam, amit elvártam, hogy a következő órára megcsináljanak a diákok. Most is adnék egy házi feladatot, vagy inkább szeretnék kérni mindenkit, erre a házi feladatra. Ugye mindannyian Isten képére és hasonlatosságára születtünk. Jézus Krisztus utolsó szavai Máté evangéliumában: „Veletek vagyok minden nap a világ végéig!” Arra kérlek benneteket, hogy innen a templomból hazamenve egymást ezzel a reménységgel vigasztaljátok, bátorítsátok. Eljött velünk van.

A feleséged, a gyermeked, a szomszédod, a munkatársad igényli azt, hogy te bátorítsad, vigasztaljad, erősítsd őt, hogy drukkoljál neki. Mindenkinek jólesik, ha valaki megsimogatja kobakját és azt mondja: fog ez menni ugye? A világosságot szolgáljátok, ne az árnyékát.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok áldott karácsonyt minden kedves jelenlevő hívőnek és hozzátartozóknak. Amen.